nii mui ütsta. — Lärs jälle aasta müüda — ollimatt omal paigal. Hesta üü aegu
lärks fi[illegible] wärawani münnud lahti ja tõld preiliga fiitis wonni. Juba ollid Jaagup
Rutsu ja preili päris kallid, kuna tõld Rullamäe ulli. Fällegi jooksiwad fuldatid wälja
oma kohale ja preili tenetas neid tänades, nende tunnuse eest. Preili läks päälis
lõsi fuunde saali, kus paar tunni jälle juttu puhusiw. Siis ta ära fiitis, kinnitas
ta paluwes fuldatile, et nad ennast nüüd rangeste nuusemise eest hoiaks, sest ei
nüüd wiimne aasta on! Fuldatid luhasiwad ka endid hoolega hoida ja pr
fiitis neid lahkeste jumalaga jätte minema. — Lärs jälle aasta müüda, il
et midagi muutnud ülems-otte tulnud. Wiimane walwamise õhtu jõudis kätte, fu
fuldat kes õuesees walwama fiidi minema, magas ennast hoolega kahekaas. Kah
tunni algas ja teised fuldatid hakkasiw walwama minejat fuldatit unest ülesse ärata
Fuldatil aga uni magus, ei taha iga taha täusta, — nüüd hakkab ta kimuma, ei
anta ka ülemate inimesele rahu! Kakskümmend viis aastat olen juba kraanut ära teenin
ja nüüd pean kahnd aastat weel — ei tea kedä wana kõtsi teenima!" Jedä
ütelder tõusis ta ülesse. Käsk, iseäranis weel päälisk olid jelle kinnitse ülle ehmatam
— ka kinnija fuldatise olli ehmatanud, päris kui arjast ära sai — see fiina olli te
just pool kagemata wälja tulnud. Wahi läks oma kohale, kuna teised käsk k
ülesse jäid ja munega wotsa, mis õdse tulema pab! Kesk öö aeg läksiw wanemad
kinni ja praginaga lahti ja tõld preiliga fiitis sisse. Hobuse, kutsar, tõld ja preil
olid weel palju muutemata läinud, kui nad esimesel kunnal olid. Fuldatid ahm
aegsaste käsk palja määradega wälgas ja preili tenetas neid wäga kuuma käälega
Ta kutsus päälisk jälle enesega lõsi fuunde saali, mis fiina ollewad saanud ja laud
istuma, algas preili kuuma käälega: „Armas päälisk! nüüdsaltte teie mulle weel nõu
ehe patuud, kui mul enne olli ja sellega käsk minu ära päästmise kutuse kaotanud
See haawas wäga päälisut, ni et ta siiski kangas ja muutud käälega ütles: „Armas
preili! See ei ole jugu minu süü et üks fuldat fiina kuulmist nõrgus, ma mõni
teda küll igate moodu karistada, aga nääste tuhi fiina ei näi ana enam mitte nõõ
matass teha! Kui weel midagi abi nõun sellest päästmisest an, siis nimeta jed
ja mina tahan jeda teha. Ka olen ma kimpaste kuuwastatud, jelle minja läinu
päästmise ülle!" Preili wastas: „Armas päälisk! mina ei ole mitte sulle jeda üttel
et fiina siinsilane olen ja ei taha ka siinsilase karistust, waid heelan jeda, ka mõn
ma teile küügile kuhne aasta teenistuse palga wälja, et Reegi minu ülle ei näi nuriseva
Jeda ütelder tõusist ta ülesse ja läks päälisuga wälja fuldatite juure. Seal tuüastis ta se
minja läinud päästmise pärast ja kutsus nad uma jängi, et neile kuhne aasta palga
maksa. Ta kesutas ühe kellaga nendega lahti ja kutsus fuldatid ühes päälisuga ene
jängi peletisse. Kui fuldats kellatisse fiinud, nägid nad et ka keller juba täis olli,
kuhu fuunes wiinaades mis jõhjamata nõrkust awaldu fiinud.

(Täispuugem.)

Preili astus ühe juure kulla wiina juure ja ütles: „Nüüd enne
fuldatid wõtme jüt minnast nii palju kuldu kui Reegi ära aga
jüuab kanda. See olgu siis teile kuhne aastane teenistuse palk
— et teie ei näi minu üle muriseta, et ma teid muidu ilma
palgata olen lasknud teenida." Fuldatid kahmisiwad wargi emale
iga üks nii palju kuldu kui ära kanda jõuti. — aga päälisk
ei wõtnud mitte ühte kulla kübetgi, waid waatas kunwalt
fuldatide ahnust pealt, kes kanges ühtas iga üks oma kullaga
keldrist wälja jõstjid. Preili jõudis küll ka päälisut kuulda
wõtta aga see ei aitanud Reegi. Wiimaks kui fuldatid iga
üks oma kulla wanniga keldrist wälja ollid tõnud, läks
preili ka keldrist wälja ja mesti weel lõsi fuunde saali.
päälisut oma jängi kutsudes. Saalis käänas preili ühe klaas
kapi wahe lahti ja wõttis kapist ühe weikese karbikese, millon
kaks tuttpüssi weikest kinni nunaretk peeg ollewad ja palus
päälisut neid omale mälestuseks kaasa wõtta — kui ka muud
midagi tahata. Päälisk wõtis ka need kinni nunaretk preili
käest wastu, mis temale siin olemise mälestuseks jüdnud
olema. Siis päälisk kinnise kapi ukse ollid taasku pannud, pöörates
preili weel talle: „Armas päälisk! ärkte maada nii weel küll
wõimalisk minu ära peasta, ja nimelt nii: kui teil küsk
ühel ajal naeste wõttate ja kui teil küügil ehmeste pöörates
ajal jünninud, ja kui teie pöörates kahekümne aastaseks an
saanud ja kui teie siis need pöörates siia niisamuti kahi peale
tuate ja panete, nii kui ise ollite ja kui need teie pöörates siis
kuhne aastat siin ilma murisemata mahi peal on, siis saan
ma ära peastetud. Kui teil midagi ühel ajal naeste wõt
mises ette tulewad ja ka pöörates jüudmises. — siis päälisk, palun
ma ka teid minu peale mõtelda!" Päälisk lubas seda kõa
meelega teha ja läksiwad siis müüd paaliti wälja. Wälgas nägi
päälisk fuldatid iga üks oma kulla paagiga ühtwad minema
panud, — ehk küll alles siidamüe tuhi maailma kattis. Preili
jättis päälisut sõbralikult jumalaga ja siitis maad tuttawat
mööd jälle ära. Päälisk puhkas selle üü weel kammi kui
siin ära enne kui ära kaasas minema. Hommikul jõudsus
ta kuuma meelega kaskist wälja — kaskist mille omaniku ta
oma meestega ära ei olnud peasta! —